OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

6

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 6

V.1.0

Traducere de Petru Istrate
Grafica de Aurel Lupaştean

CAP. XVI

GHEŢARII PLUTITORI

(Continuarea ultimului capitol din numărul 5)

Mai degrabă şi-ar fi închipuit că este vorba de un stei de lemn, vreun ciot sau trunchi de copac, dacă nu chiar vreun bloc de stâncă încorporat acolo, mânat odată cu gheaţa înspre cascadă.

— Ar trebui să ne facem semnalată prezenţa în vreun fel oarecare!

Înainte ca intenţia asta generală să poată fi pusă în aplicare, vânătorii de blănuri, mânaţi din pură curiozitate, învingându-şi teama, s-au apropiat în bărcile lor fragile ca să mai privească pentru ultima oară ciudata îngrămădire de gheaţă, tocmai aici unde, în apropierea cascadei, curentul parcă o lăsase mai moale.

Dacă aceşti oameni aveau atârnate de cingătorile frânghii sau lasouri pregătite pentru prinderea animalelor, atunci nu era exclus să poată fi salvaţi. Vânătorii se apropiaseră între timp destul de mult, vorbind necontenit între ei, dar din păcate nici un sunet nu se putea percepe nereuşind să străbată prin crusta de gheaţă.

— Să ştiţi că n-au intenţia să ne oprească!

Aşa se părea la prima impresie. Vânătorii de blănuri nu bănuiau deloc cu ce fel de gheaţă aveau de-a face şi nici nu se înţeleseseră dacă să-l oprească din drumul său, sau nu. Ba unii dintre dânşii păreau să fie cuprinşi de teamă. Chiar acei cu trăsături caucaziene de albi păreau că încearcă să-i convingă pe camarazii lor cu pielea roşie să se îndrepte înspre mal.

— Trebuie cu orice preţ să ne facem observaţi.

— O să fac eu să sune ca şi trompetele iadului, s-a hotărât brusc Green, punând mâna pe cauciucul unei sirene de aer, convins că Maximus poate scoate altfel de sunete decât acelea de surle şi trâmbiţe care au însoţit debutul plecării lor în lumea largă.

Maximus putea acum scoate asemenea sunete, încât să le plesnească tuturor timpanele.

— Nu, Adam, nu! Mai bine nu o face, a strigat deodată îngrozită Leonor. Astfel de semnale i-ar putea speria de moarte, mai bine să încercăm să ne facem auzite vocile noastre, vocile omeneşti.

Aparatul de produs gaz combustibil a fost retras şi în locul acestuia a fost instalat un tub acustic.

— Prieteni, a ţipat Leonor din toate puterile plămânilor săi, aici sunt prinşi oameni înăuntru… Opriţi blocul de gheaţă, altfel suntem pierduţi!

Tânăra strigase cât putuse, dar totul părea să fie zadarnic.

Mai mult decât atât, după primele vorbe pe care le rostise, vânătorii de blănuri au pus mâna pe vâsle şi au început să tragă la rame din toate puterile înspre ţărm. Vocile omeneşti care veneau din interiorul sloiului au avut darul să-i speria de moarte.

— Mai bine aş fi sunat din sirenă, a fost de părere Adam.

— Abia atunci s-ar fi speriat de-a binele, a răspuns Georg.

— Cel puţin ar fi fost mai distractiv.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a strigat Leonor. Dacă aceşti vânători nu vor să ne audă şi mai mult, dacă nu sunt hotărâţi să ne prindă cu funiile lor, suntem pierduţi.

Din păcate, Leonor avea dreptate, dar degeaba au strigat, nimic nu s-a întâmplat. Deşi ceaţa scăzuse considerabil în intensitate, vânătorii de blănuri nu s-au mai întors, au preferat să urmărească de pe mal sloiul vorbitor, iar acum pasagerii automobilului erau nevoiţi să înlocuiască difuzorul improvizat cu aparatul de produs oxigen, altfel riscau să se asfixieze.

Din ce în ce mai mult se auzea vuietul cascadei şi chiar se distingeau vaporii de apă produşi de căderea în gol a şuvoaielor.

Sloiul a început să se rotească din ce în ce mai mult în jurul, axei sale, iar curentul care-i mâna inexorabil spre alunecare devenea tot mai puternic. Nu mai erau multe de ajutat aici şi nici de făcut. Nu era timp nici pentru rugăciune.

— Domnul a voit aşa! N-avem altceva de făcut decât să sperăm într-o viaţă mai bună viitoare. Facă-se voia Domnului!

— Împreună-ţi mâinile şi ţine-le strâns. Cred mai degrabă că vom…

Adam Gren n-a mai avut vreme să-şi continue fraza.

Georg a privit în abisul din faţa lor, acolo unde de-abia se ţinea o spumă albă… nu mai mult şi în clipa următoare i-a fugit

pământul de sub picioare. Totul s-a schimbat în interior, ceea ce era dedesubt ajunsese deasupra şi viceversa. A primit o lovitură puternică în cap, care l-a făcut să-şi piardă cunoştinţa.

Când şi-a revenit în sfârşit, stătea comod cu picioarele depărtate în cabina şoferului. Charley zăcea pe spate, iar Tom pe burtă, dar amândoi s-au ridicat, în timp ce Leonor se ţinea strâns cu ambele mâini de nişte pârghii.

— Domnul a fost milostiv cu noi, suntem salvaţi.

— Cum? s-a minunat Leonor. Văd că plutim încă pe apă, dar cum?

— Suntem întregi şi asta contează!

Da, totul se sfârşise cu bine. Maximus rezistase cu succes şocului, fără ca să se fi stricat sau spart ceva.. Oricum, genialul său proiectant prevăzuse totul şi cele mai teribile zguduiri, orice obiect cât de mic îl concepuse astfel încât să reziste, aceeaşi grijă aplicându-se şi pasagerilor acestuia.

Totuşi, a fost ceva ce s-a spart cu ocazia prăbuşirii în prăpastie. Şi nu era altceva decât întreg ambalajul de vreo şaizeci de kilograme cu tabac de prizat, care s-a spart în bucăţi.

Cea mai mare parte din acesta s-a adunat într-un colţ, unde l-a acoperit pe însuşi Green din cap până în picioare cu pulberea lui preferată.. Dar şi aerul micii încăperi unde se produsese teribila izbitură s-a umplut imediat de praful tabacului.

Toţi au început să strănute la unison, cu excepţia unuia. Bineînţeles care era chiar meşterul Adam Green, deşi nasul cestuia, ca al tuturor, era înfundat de praf.

Este bine de menţionat aici că strănuturile au continuat încă multă vreme şi că ulterioarele zguduituri n-au fost deloc de natură să reaşeze praful.

Până la urmă Green a început să-l adune cu ambele mâini făcute căuş din toate cotloanele încăperii. Şi când mâinile nu l-au mai putut la un moment dat deservi, a început să o facă cu ajutorul unor instrumente, la care ataşase pene foarte fine, pentru a nu pierde nimic din preţioasa substanţă.

Principalul efect şi cel mai spectaculos din toată povestea asta a prăbuşirii în fundul cascadei a fost acela că stratul de gheaţă s-a spart asemenea unei nuci şi Maximus a ieşit la iveală în toată splendoarea lui.. Şi ceea ce era şi mai important, totul funcţiona ca mai înainte. Automobilul a plutit curând pe ape mai liniştite, îndreptându-se spre mal, de unde intenţiona să reia călătoria pe uscat.

— Dumnezeule milostiv, ai făcut cu noi o adevărată minune, a exclamat Leonor cu mâinile împreunate.

— Amin, i-au răspuns în cor trei voci deodată.

— Noroc şi vouă, a strigat, pe jumătate mânios, pe jumătate amuzat meşterul Green. Niciodată nu s-a întâmplat să-mi gustaţi atâta tabac şi încă pe gratis. De cea mai bună calitate.

CAP. XVII

VÂNĂTOARE DE CAI SĂLBATICI

Plutind printre gheţuri, dar fară a se aştepta la nici un fel de pericol, Maximus transformat acum într-o ambarcaţiune cu motor, naviga prin strâmtoarea Bering.

De îndată ce maşina a ajuns pe ternul solid al Asiei, au şi întâlnit primii pescari ciukşi, care trec drept eschimoşii acestui continent, în timp ce mai departe înspre vest erau plasate aşezările tunguşilor cu pielea lor roşie şi părul negru, amintind cât se poate de bine de indienii nord-americani. Aici avem de-a face cu o rasă pe care nici strâmtoarea Bering n-o putea separa, nu numai ca înfăţişare. Dar chiar şi dialectele, limbile vorbite, erau asemănătoare..

Ciukşii, care-şi întinseseră deja corturile de vară, deşi uneori mai trebuia să mai şi îngheţe în ele, erau cu toţii înclinaţi să acorde autovehiculului ieşit din mare toate prerogativele unei zeităţi, dacă cumva credeau la urma urmei în aşa ceva.

Chiar atât de departe nu ajunseseră. Un popor de-a dreptul ignorant. S-au mulţumit să privească cu gura căscată cum oamenii veniţi din mare călcau pământului cu maşina lor pe patru roţi şi neştiind altceva ce să facă, au început să cerşească te miri ce. Prea mult însă nu li se putea da. Poate ceva zahăr şi câţiva pfunzi de carne afumată, pentru care au primit în schimb zeci de kilograme de peşte uscat.

Mult nu doreau pasagerii noştri să rămână ca musafiri la acest popor primitiv şi nici măcar să păşească în interiorul corturilor pline de murdărie.

— Hei, spune-mi, rogu-te, care e drumul cel mai scurt către Calcutta, a început Adam Green, adresându-se unuia dintre pescarii ce stătea pe ţărm cu un harpon uriaş pe umăr.

— Nu ştii? Îmi pare foarte rău, vrei să prizezi puţin din tabacul meu? Nu doreşti? Ei, atunci la revedere, pe curând vă vom întoarce vizita.

Automobilul s-a pus din nou în mişcare. Ziua şi noaptea deopotrivă, continuându-şi drumul prin stepe întinse şi domoale, printre dealuri şi tăpşane, prin munţi înzăpeziţi, care fără cunoştinţele geografice ale lui Hartung n-ar fi putut fi trecuţi şi nici măcar denumiţi.

Cine cunoaşte pe aici vreo trecătoare vreun defileu lipsit de pericole potenţiale? Nici măcar aceşti ciukşi! Poate cu excepţia conducătorilor de caravane, care străbat căile acestea prăpăstioase pentru a face negoţ.

Nici Georg n-a putut duce treaba asta la bun sfârşit fără a nu apela la locuitorii munţilor din când în când, pentru a se asigura sau evita o catastrofă.. Numai în acest fel autovehiculul îşi putea continua călătoria zi şi noapte, aşa cum am remarcat adineauri.

— În această noapte propun să nu mai conducem, s-a pronunţat Georg la căderea celei de a doua seri petrecute pe pământul asiatic.

— Şi de ce, mă rog?

— Nu suntem departe de o prăpastie şi nu-mi amintesc prea bine unde să o localizez. Într-o noapte întunecoasă, treaba asta devine cu atât mai grea. Chiar lumina lunii poate fi înşelătoare. Peste prăpastie este o trecere numai bună pentru cai şi cămile, nu însă pentru maşini de dimensiunea lui Maximus.

Astea fiind spuse, Maximus a făcut popas pentru restul nopţii şi Leonor a putut sub conducerea lui Georg să împuşte un urs, a cărui carne a făcut să dispară din lăzile frigorifice o parte din carnea mai veche, de bou moscat afumat.

În zorii zilei următoare au putut cu toţii constata că fără sfatul util al lui Georg călătoria lor cu automobilul s-ar fi sfârşit tragic încă în noaptea aceea, în prăpastia înfiorătoare ce se căsca la picioarele lor.

Exista un mic defileu care urca abrupt, acoperit cu zăpadă şi gheaţă. Georg, care era de serviciu la volan, a oprit deodată maşina.

— Câţiva metri mai încolo de aici cred că e prăpastia, spusese el puţin mai înainte.

Leonor, urmată de Georg, s-a dat jos din maşină. Au apucat să vadă numai câteva lemne ale podului îngust, acoperit şi acesta de gheaţă şi zăpadă.

Cât de prăpastia propriu-zisă, aceasta avea o lăţime de vreo douăzeci de metri şi o lungime de opt, în proporţia inversată a dimensiunilor, părea de acolo că despicătura în stâncă era mai lată decât defileul însuşi.

Chiar în mijloc era aruncată o punte alcătuită din scânduri şi trunchiuri de copac, fară o pasarelă de sprijin, iar de ambele maluri se căsca o genune înspăimântătoare.

Că acest podeţ, ca şi întregul drum, era presărat cu omăt, se înţelegea de la sine. Apa care se produsese între timp prin topirea zăpezii, îngheţase din nou, astfel încât întreaga prăpastie fusese acoperită de un strat extrem de subţire de gheţuş, care n-ar fi putut ţine nici greutatea unui singur om şi în plus, nimic nu proba sau contesta trăinicia podului, astfel construit.

Poate că ar fi fost de ajuns de solid să suporte un cal ori o cămilă încărcată, dar în nici un caz un automobil de greutatea acestuia.

Dacă n-ar fi intervenit Georg, Maximus poate s-ar fi aventurat pe podeţ şi gheaţa împreună cu construcţia s-ar fi prăbuşit în abis.

Georg a stabilit exact locul unde începea podul şi unde se termina, după care s-a reîntors în autoblindat alături de Leonor.

Acum Adam a fost acela care a preluat conducerea şi care era specialist în saltul greoaiei maşini. Aceasta şi-a reluat avânt, sărind ca de pe o trambulină, exact din locul marcat de către Georg. A făcut o curbă prin aer, la o turaţie a motorului de o sută cincizeci de cai putere, după care a executat saltul de doisprezece metri, reluându-şi mai apoi mersul normal.

Din nou drumul a continuat prin stepa netedă, ce devenea tot mai verde şi mai multicoloră, după cum creştea în acelaşi ritm şi temperatura.

Au început să apară diferite sălbăticiuni şi din când în când călăreţi, care speriaţi de bolidul misterios şi-au căutat curând salvarea în fugă.

Georg şi-a exprimat rugămintea să se oprească încă o dată maşina, ceea ce s-a şi făcut.

— N-a fost asta şoseaua naţională peste care tocmai am trecut? a întrebat Leonor atunci când Georg a lăsat puţin pe Maximus în spate.

— Cum v-aţi dat seama de asta? Doar am mers cu o mare viteză. Da, asta este o şosea, Şoseaua Lacrimilor, aşa cum se numeşte în folclorul rusesc, care duce în inima Siberiei, folosită

de către exilaţi.

Din nou după o vreme au fost nevoiţi să se oprească. De-a curmezişul spre est şi înspre vest se întindea o fâşie de iarbă sărăcăcioasă şi pârjolită, pe un platou şi numai în depărtare apărea câte o piatră de hotar, sau oasele albite ale vreunui schelet, cel mai probabil de cal.

Ba la un moment dat, lângă o pantă neagră au dat de un popas unde se desluşeau resturile unui foc alături de două schelete omeneşti.

Leonor a privit încruntată de-a lungul fâşiei cu pricina, trebuia să fi fost tropăită bine de tot, pentru ca iarba să arate atât de prost acum în plină primăvară şi sezon de încolţire.

Câte n-ar fi putut povesti aceste schelete şi această iarbă în parte defrişată!

— Suntem destul de aproape de ţărmul marelui ocean, a spus Leonor după un timp. Se mai găsesc şi pe aici colonii sau lagăre pentru cei exilaţi?

— Nu, nu cred. Aceasta este şoseaua principală, de unde în stânga şi în dreapta spre nord sau spre sud se despart câteva colonii de pedeapsă.

Şi acum această arteră principală duce până la coastă şi o dată pe lună trece un convoi de surghiuniţi păziţi de cazaci, care-i conduc direct până în sudul Siberiei, fie până la un port, unde sunt îmbarcaţi până în insula Sahalin.

— Sahalin! a repetat în şoaptă Leonor, înfiorându-se. Insula de unde nu se mai întoarce nimeni.

— Asta e valabil pentru orice colonie de pedeapsă. În Sahalin cu atât mai mult, cu cât acolo sunt expediaţi condamnaţii pe viaţă.

— Îngrozitor, îngrozitor! a şoptit Leonor. Am citit ce soartă îngrozitoare îi aşteaptă acolo pe sărmani.

După care Leonor şi-a dat cu o mişcare bruscă capul pe spate:

— Mister Hartung, o întrebare, te rog!

— Ascult.

— Aţi fi gata să întreprindeţi ceva ilegal în raport cu legile unei ţări pentru o cauză nobilă?

— Vă referiţi dacă aş participa la eliberarea unei cohorte de astfel de exilaţi? a zâmbit Georg.

— Mi-aţi ghicit pe deplin gândurile.

— Nici n-a fost prea greu. Ei, da, de ce nu? Riscul nici n-ar fi prea mare în situaţia noastră şi poate că nu ar avea urmări.

Rusia nu urmăreşte pe nimeni în afara graniţelor sale sfinte, cât despre condamnaţii la exil pentru motive politice, aceştia, se ştie, că se bucură de simpatia întregii lumi. Chiar şi cazacii care fac parte din detaşamentele de gardă sunt dezavuaţi de către propriii lor camarazi, care au un alt serviciu. Pe de altă parte, se ştie că pentru această slujbă oneroasă sunt căutaţi oameni primitivi, fară tangenţă cu cultura, care ei înşişi sunt într-un fel surghiuniţi, fiind expediaţi în astfel de regiuni uitate de Dumnezeu. Cred că n-ar vărsa nici o lacrimă dacă cu prilejul eliberării unui număr de deportaţi li s-ar întâmpla ceva şi acestor cerberi ai iadului.

— Bine! Atunci să aşteptăm aici până apare un astfel de convoi cu deţinuţi, a strigat Leonor cu ochii deodată strălucinaţi.

Dispunem de timp berechet şi nici nu e nevoie să vărsăm vreo picătură de sânge.

— Domnişoară, poate ar trebui să aşteptăm multă vreme, a obiectat Georg şi la un moment dat o să pierdeţi vremea. Înainte de sfârşitul lui februarie n-o să pornească transporturile din Rusia, altfel ar îngheţa toţi sărmanii aceştia sub blănurile lor cu tot.. Când gheţurile vor prinde a se înmuia, vor trebui să-şi părăsească săniile şi s-o ia la picior. Înainte de lunile iunie şi iulie nu vom vedea pe aici nici un convoi de deţinuţi de conştiinţă. Şi încă ceva: şi cine vă spune că în acel prezumtiv convoi veţi găsi numai prizonieri pe viaţă exilaţi la Sahalin? Dar dacă printre acei oameni sunt şi condamnaţi de drept comun, adevăraţi criminali? Sigur că-i vom putea întreba, dar cine nu-şi va pleda prezumţia de nevinovăţie? Şi totul va trebui să judecaţi într-un timp extrem de scurt. Dar dacă prin eliberarea acestora produceţi contrariul şi poate chiar să riscaţi viaţa vreunui căpitan de jandarmi de cazaci, tată al opt suflete!

Brusc răvăşită, Leonor l-a privit cu o figură tristă pe interlocutorul său. Apoi cu buzele strânse şi privind pe fereastră, a spus:

— Din păcate aveţi dreptate în tot ce spuneţi. Cu totul dreptate. Să-i dăm drumul mai departe!

Şi din nou blindatul a pornit-o mai departe prin stepa verde, de curând trezită la viaţă.

— Vedeţi acolo în depărtare punctele acelea mişcătoare? a întrebat după câteva ore Georg cu mâna întinsă.

Da, punctele acelea negre în mişcare existau într-adevăr, dar mai mult nu puteau desluşi, nici cu binoclul, din cauza vitezei

mari a maşinii.

— Sunt aşa-numiţii culani, a dat răspunsul Georg. Acestea sun zebre asiatice, cai sălbatici, despre care erudiţii, specialiştii în arborele genealogic, susţin că sunt străbunii ortodocşilor noştri de casă.

— Da, am auzit despre această specie de cai sălbatici de stepă şi de fapt prin sânge, dar nu aşa de sălbăticiţi ca şi mustangii pampasului şi preriilor americane. Dar s-a adeverit că se pot dresa? Se pare că kirkizii şi calmucii îi folosesc la călărie. Să fie adevărat oare?

— Nu-i deloc adevărat. Nu se lasă defel înşeuaţi şi dresaţi. E numai o poveste purtată din gură în gură prin stepele asiatice, care susţine că din când în când a fost văzut un culan dresat, ori cutare sau cutare a fost văzut călărind un astfel de cal. Locuitorii de bună credinţă ai stepelor râd numai când aud un astfel de basm. Zebre s-au mai văzut prinse şi călărite. Dar până acum nici un culan. Mânjii se arată mai întâi încrezători, primesc hrană sau mângâieri, ca de îndată ce le pui şaua în spinare, s-a terminat. Muşcă şi dau din copite şi nu ajută aici nici biciul de călărie al vreunui calmuc, sau chiar al unui cow-boy american, pe care în disperare de cauză l-ai fi putut chema. Dau din picioare cu atâta îndărătnicie, se cabrează atât de îngrozitor, încât în final sfârşesc rupându-şi şira spinării. În afară de asta, culanii nu suportă deloc captivitatea, sănătatea lor se şubrezeşte catastrofal, semn al dorului tainic pe care îl are această specie de animale după stepa liniştită.

— Vânaţi pot fi oare aceşti cai sălbatici?

— Da. Este cea mai valoroasă pradă de vânătoare a tuturor locuitorilor stepei, nu numai din cauza cărnii delicioase şi a pieii, ci tocmai pentru faptul că o astfel de vânătoare este deosebit de grea şi primejdioasă. Nici un cal nu se poate măsura cu el în viteză şi nici un câine nu-l poate ajunge şi pe un vânător care se apropie pe furiş, culanul îl simte, îl miroase de la mare depărtare. Culanii pot fi vânaţi numai în munţi, unde se aţin mai ales în verile călduroase şi unde ai putea spune că se transformă în căprioare. Într-un asemenea loc se aduce o iapă obişnuită pentru armăsari. Şi vorbesc acum ca un fost vânător, domnişoară, Se adună adesea în preajma ei, deşi nu s-au văzuţi corcituri. Prin armăsari înţeleg aici masculii culani, iar iapa obişnuită este folosită ca momeală. O iapă obişnuită se alătură în orice împrejurare hergheliei unui armăsar. Trebuie şi acestea să fie

bine dresate, dintr-o mie doar una ajunge să servească ţelului propus. Aceasta nu are voie să fie ţesălată, altfel armăsarul o observă imediat şi nu se apropie de ea, iar iapa la rândul ei se poate teme de armăsarul culan ca de o fiară de pradă şi începe să umble nechezând încolo şi încoace.

Dacă în cele din urmă reuşeşte să facă rost de o astfel de iapă, atunci culanul se apropie. Însă vânătorul mai are încă o sarcină grea de rezolvat, să se apropie beneficiind de un vânt favorabil, care nu adie decât în anumite zone de munte, ca să ucidă un astfel de culan şi astfel devine eroul stepei.

— N-am putea alerga culanii de colo, oricât de rapizi ar fi ei, cu ajutorul lui Maximus al nostru?

— Chiar am vrut să vă fac o astfel de propunere, domnişoară.

Propus şi făcut! Animalele aveau ceva avans, dar oricum, direcţia de orientare rămânea neschimbată. Şi cu o sută de cai putere automobilul alerga cu aceeaşi viteză după culani prin stepă.

Întrebuinţări şi prima dintre ele suna aşa:

— Închideţi ochii! Nu-i deschideţi până nu vă spun eu, respiraţi liniştit şi adânc. Număraţi-vă respiraţiile. Uitaţi de curentul de aer care provoacă respiraţia dumneavoastră pe nas. Concentraţi-vă întreaga gândire numai la asta! Numai aşa puteţi avea, atunci când va fi cazul, o stare de linişte.. Voi încerca să separ armăsarul conducător de herghelie şi atunci e atunci. Dacă veţi avea coada acestuia la brâu, cel mai nobil şi mai mândru şef al stepelor vă va fi la picioare. Atunci veţi fi primit cu bine botezul focului şi veţi şti ce înseamnă vânătoarea. Ne-am înţeles?

— Da.

— Fiţi atentă la ţintă. Dar trageţi numai cu puşca mea. Arma dumneavoastră are un calibru mic. Vă reglez distanţa, ca să puteţi lua ţinta mai uşor în vizor, închideţi ochii şi reglaţi-vă respiraţia.

Abia după aceea, Georg s-a îndreptat spre Adam Green, care oricând era cazul în momentele mai delicate, apucase volanul şi l-a instruit în privinţa direcţiei pe care să o apuce.

Acum începea în sfârşit o vânătoare nebună. Maximus dezvoltase o viteză de o sută de kilometri pe oră, comparabilă cu a herghelii de culani, dar aceştia din urmă au făcut ca la o comandă un unghi atât de ascuţit, care nu-i era la îndemână automobilului condus de mâna acestui omuleţ caraghios, omuleţ ce nu voia Chiar şi meşterul Green a fost cuprins de agitaţia

generală, dar firește că în cazul acestuia interesul pentru vânătoare era mic.

— Copiii mei, daţi-l gata pe armăsar! Astă-seară am poftă de carne de culan.

Era o herghelie de vreo douăzeci şi una de animale. Momentan păşteau şi desigur, nu acordau nici o atenţie automobilului, care se afla la o mare depărtare şi se apropia întruna.

Numai armăsarul conducător a ridicat puţin capul îndată ce automobilul s-a mai apropiat, după care, ca la o comandă, toate capetele animalelor au privit înspre monstrul ce se venea nebuneşte. Un ţipăt sfâşietor emis de către animalul conducător a fost semnalul, urmat de un cor de nechezături, care n-aveau termen de comparaţie, după care toate animalele au pornit în galop, urmându-şi liderul.

Fiţi atentă la ţintă, dar trageţi numai cu puşca mea. Arma dumneavoastră are un calibru mai mic Vă reglez distanţa ca să puteţi lua ţinta mas uşor în vizor. (Pag, 199).

Erau nişte animale falnice, asemănătoare zebrelor, unele într-o culoare maronie, altele galbene-cenuşii, precum măgarii sălbatici africani, care au aproximativ aceeaşi alură, urechi, coamă, coadă, toate erau asemănătoare cu ale unui măgar. Fireşte, nu aveau nimic în comun cu gloabele noastre greoaie europene, animalele de povară.

Un animal de o frumuseţe aparte, sălbatic şi puternic.

Lui Leonor nu-i mai rămânea mult timp pentru privit. Georg a folosit răgazul rămas pentru a-i da în ruptul capului să-şi lepede nici acum cilindrul său, surogat de pălărie, după cum nici la masă nu-şi scotea mănuşile sale vechi.

— Ţineţi-o numai drept şi nu-i scăpaţi din vedere, l-a povăţuit Georg pe meşterul Adam.

Şi într-adevăr, acesta se ţinea după indicaţiile lui Hartung, nu slăbea din ochi herghelia şi făcea cele mai riscante viraje posibile. Dar, oricâte mendre ar fi făcut, automobilul nu pierdea urma hergheliei şi asta era esenţialul. Câteodată roţile din faţă, alteori din spate ajungeau pur şi simplu în aer, iar cotiturile maşinii făceau frecvent unghiuri de patruzeci şi cinci de grade. Uneori Georg însuşi era îngrozit de posibilitatea producerii vreunei catastrofe datorită acestei nesăbuite febre a vânătorii.

— Pentru numele Domnului, nu-ţi lua asemenea riscuri, nici un culan din lume nu merită asta, a strigat Leonor.

— Ştiu ce pot, venea numaidecât răspunsul şi goana continua neîntreruptă. Şi Adam Green, acest omuleţ cu faţa brăzdată de riduri, cu un veşnic surâs pe buzele-i palide, ţinea mai încleştate decât oricând mâinile pe volanul maşinii, gonind de mama focului.

Abia acum ieşea caracterul acestui om la iveală! Într-un înveliş derizoriu, mizerabil şi de tot râsul câteodată, stătea caracterul unui om săpat în granit, hotărât şi cu o voinţă inflexibilă în a-şi urmări ţelul.

Dar herghelia de cai sălbatici tot nu putea fi ajunsă, mai ales că la fiecare schimbare bruscă de direcţie, distanţa dintre aceştia şi urmăritori se mărea văzând cu ochii.

— Puteţi să mai măriţi viteza, fără a ne primejdui totuşi securitatea? l-a întrebat Georg.

— O sută douăzeci de kilometri pe oră ajunge? Dar nu, hai s-o facem o sută douăzeci şi cinci, bătrâna carapace încă ţine. Pentru nimic în lume n-aş vrea să-mi ratez gulaşul din această seară. Numai când mă gândesc şi-mi lasă gura apă.

Şi automobilul câştiga mereu în viteză, curbele deveneau tot mai ascuţite, ţi se zburlea părul pe cap nu alta ce putea face mâna sigură a meşterului Adam cu această maşină.

Deodată Green a încercat o manevră pe cât de ingenioasă, pe atât de primejdioasă, încât lui Georg aproape că i s-a tăiat respiraţia.

După ce pe lateral atinsese distanţa la care alergau culanii, a tras brusc volanul pe dreapta, intrând direct în herghelia de cai sălbatici, pe care încă nu-i atinsese, deoarece aceştia cu o dibăcie uluitoare se fereau în lături, creând o poteca pe care înainta bolidul mecanic.

— Stop! Miss Leonor, carabina! Respiraţi regulat şi... acolo, acolo aleargă un armăsar izolat, acum, acum!

O zdruncinătură formidabilă provocată de frânarea bruscă a maşinii, care ar fi proiectat-o pe Leonor de perete, dacă Georg n-ar fi ţinut-o cu o mână de fier.. Ea mai avea carabina grea cu ţeava îndreptată prin fereastră în afară. Abia acum deschizând ochii a văzut înaintea sa calul ce alerga ca un turbat. Orice altceva i s-a reprimat în această ultimă secundă să mai vadă, a urmat o detunătură formidabilă şi culanul a căzut împleticindu-se la pământ.

— Bravo, bravo, a jubilat fară pic de invidie Georg, cuprins la rându-i de frigurile vânătorii. Asta zic şi eu o împuşcătură. Ce mai împuşcătură!

Leonor a deschis una dintre uşi şi a zbughit-o afară. Pe urmele sale Georg a procedat la fel. Chiar şi Adam Green a prins să alerge cu pantofii săi de pâslă peste iarba monocromă a stepei. Numai cei doi montori rămăseseră îndărăt. Niciodată n-aveau voie să mai permită să se repete ceea ce se mai întâmplase odată, adică să lase automobilul singur, nesupravegheat.

Pe drum, Georg şi-a pierdut unul dintre mocasini şi s-a aplecat să-l caute, dar în timpul acesta Leonor a şi ajuns lângă culanul împuşcat. Animalul căzuse într-o poziţie uimitoare, cu picioarele din spate prinse sub el, pe burtă şi corpul mult aplecat înainte. Moartea trebuie să se fi produs instantaneu.

Leonor nu înceta să se minuneze şi să-l compătimească concomitent pe superbul animal, ale cărui membre şi anatomie minunate de-abia putea să le admire la adevărata lor valoare, atât de aproape de unul de aceşti legendari culani.

Încă nu privise la rana care-i cauzase moartea, a auzit un răsuflat greu în apropierea ei, probabil că aparţinea lui Georg şi în acest moment i-a trecut prin cap ceva:

— Culanul nu tolerează în spinarea sa nici un călăreţ, nu-i aşa? Dar o călăreaţă? Eu una m-aş bucura dacă aş avea ocazia să încalec pe spinarea unui astfel de animal.

Spunând vorbele acestea mai mult în glumă şi-a ridicat fusta-sport şi-a tras piciorul peste spinarea calului şi s-a plasat în

poziţia unui călăreţ gata instalat deasupra:

— Ah, cât de minunat te-ai putea simţi pe spinarea unui asemenea exemplar splendid, sălbatic de bidiviu al stepei, să poţi călări!

Între timp Georg se aplecase la rându-i să verifice şi să constate totodată moartea animalului şi tipul de rană care i se provocase.

Era vorba de o rană mică, chiar deasupra şirei spinării, din care curgea doar foarte puţin sânge.

— Pentru numele lui Dumnezeu, descalecă, descalecă! Asta nu-i decât o rană superficială, paralizantă…

Mai mult nu a mai avut răgazul să continue.

— Opreşte, opreşte, a început să strige din toţi rărunchii şi meşterul Green, cu braţele desfăcute, implorând mila Cerului. Aşa cum o mai făcuse odată, atunci când automobilul o pornise de unul singur.

Pentru că deodată culanul s-a ridicat în picioare, totul petrecându-se cu iuţeala fulgerului şi a pornit-o pur şi simplu în galop de-a curmezişul stepei ducându-şi în spate insolita lui călăreaţă.

— Sari, sari odată, urla acum meşterul Green cu toată gura, cu un glas mai caraghios şi mai piţigăiat decât oricând.

Dar lui Leonor nici nu-i trecea prin cap să o facă, dimpotrivă, îşi încleştase ambele mâini de coama roibului. Şi acum genialul matematician şi fizician, care era Adam Green, avea tot răgazul ca să calculeze forţa impactului la o astfel de săritură nebunească de pe crupa calului.

După toate legile gravitaţiei, a acţiunii şi reacţiunii, energiei şi impulsului şi altora câteva, rezultatul ar fi fost că îndrăzneaţa călăreaţă şi-ar fi frânt gâtul, aşa cum au şi demonstrat alte exemple precedente. Chiar şi dintr-o maşină care dezvoltă o viteză medie e periculos să sari. Aştepţi mai degrabă până intervine un obstacol. La fel şi cu un cal care trage o droşcă, a sări de pe spinarea acestuia e la fel de periculos.

Aici însă n-aveam de-a face cu un cal de droşcă, ci cu un armăsar pur sânge, care alerga atât de iute, încât aproape că nu atingea iarba stepei cu burta.

— Împuşcă calul şi-a schimbat din nou tactica Green, adresându-se lui Georg. Vezi să n-o nimereşti pe Leonor în picioare.

Dar Georg îşi şi dusese carabina sa la ochi, însă încă nu

îndrăznise să tragă.

Oriunde ar fi rănit culanul, atunci când acesta s-ar fi prăbuşit, ar fi cauzat ruperea gâtului călăreţei. Pământul, în ciuda ierbii, era tare şi bolovănos. Chiar şi lui Adam Green îi cam scăzuse entuziasmul, întrucât acum nu mai repeta îndemnul său.

În schimb, amândoi şi-au întors capul ca la o comandă în spate şi au început să alerge către automobil. Numai acesta mai putea aduce salvarea.

— Ce neruşinat de culan, se lamenta Green, care alerga aşa de parcă azvârlea iarba de sub sandalele sale. Să fugă cu gulaşul meu şi s-o ia şi pe Leona cu el.

— Ştie să călărească? l-a întrebat precipitat Georg.

— Da. Am văzut-o de câteva ori călărind. Dacă nu era cazul, ar fi căzut de mult de pe cal. Dacă nu aş fi fost încălţat cu sandalele astea, m-aş fi agăţat eu singur de coada împeliţatului de culan!

CAP. VIII

ADAM VREA SĂ SE ÎNSOARE

Georg a ajuns automobilul, a sărit pe treptele portierei, după care l-a aşteptat pe Adam.

Calul sălbatic pe spatele căruia călărea Leonor se mai vedea încă. De-abia a tras Adam după sine uşa automobilului, când Georg a apăsat pedala de acceleraţie, o dată, de două ori...

— Mister Green, ce se întâmplă?

Omuleţul în verde înfăşurase la rândul lui pârghia cu mâna sa, pe care purta permanent nelipsita lui mânuşă verde. Dar trăsăturile sale au devenit dintr-o dată ca din piatră.

— Charley, Tom, pârghia de acceleraţie nu mai răspunde la comandă.

Cei doi montori s-au trântit imediat pe jos, au ridicat nişte clape dispuse acolo şi au examinat mecanismele.

— Al doilea pilon de susţinere este rupt!

Din nou, semănând mai mult ca niciodată cu o broască, s-a aplecat şi omuleţul verde lângă deschizătura din podea şi şi-a vârât degetele înăuntru, după ce în sfârşit şi-a scos mănuşa.

Unul dintre montori a venit cu un pilon de rezervă, care însă nu se potrivea şi zadarnic a încercat Georg, căruia gândurile îi zburau în altă parte, să ajute cumva pilind marginile locaşului.

În această situaţie, meşterul Adam a fost nevoit să-şi dea jos haina. Acelaşi lucru l-a făcut şi Hartung, care purta o cămaşă lungă cu marginile făcute ferfeniţă, deşi în rest se dovedea că lenjeria sa de corp era foarte curată.

Cu destulă greutate le-a reuşit să găsească ştiftul potrivit şi acum ajutoarele sale, ale lui Green, adică cei doi montori, îl priveau pe meşterul lor cu o mută admiraţie, cu cătă repeziciune şi exactitate realiza reparaţia.

— Aşa, acum ar trebui să se potrivească! s-a pronunţat Green.

— Dar ştiftul trebuie să intre exact...

— Va merge, vă asigur, va merge.

Înşurubarea acestui nou ştift potrivit în locaşul lui de fapt,

Green a lăsat-o pe seama celor doi montori, el mărginindu-se să stea deoparte şi să privească.

La rândul său, lui Georg i-a trecut prin cap un gând destul de ciudat examinându-l pe acest omuleţ, cu privirea ochilor săi albaştri, duri şi hotărâţi, cu bărbia proeminentă, cu nasul fin şi ascuţit.

Toată fiinţa lui străbătută de o mare de trăsături se destindea sub lumina scăldată de privirea sa albăstruie, acum când omuleţul a pronunţat mult aşteptatul cuvânt:

— Gata, domnule!

— Atunci, să-i dăm gaz!

Green s-a transformat din nou în şoferul grijuliu şi cuminte şi s-a aşezat la volan.

Între timp, trecuseră zece minute şi bineînţeles că nu se mai vedea nimic din cal şi călăreaţă şi totuşi Georg era silit ca să le ia urma.

— Câţi cai putere, Mister Hartung, sunt necesari pentru a recupera întârzierea?

— O sută cincizeci până la trei sute.

— Ei, nici chiar aşa, toată stepa asta o vom face una cu pământul la o aşa viteză.

Georg la rândul său îşi supralicitase şi supraevaluase agerimea ochilor. Până la viteza maşinii de cincizeci de kilometri pe oră încă mai putea distinge urmele, după aceea însă totul dispărea într-o ceaţă nebuloasă. Totuşi, cincizeci de kilometri, cum aveau acum, erau îndeajuns pentru a-l prinde din nou pe culan.

Provocat de către Green să-i spună ce crede el că se întâmplase, Georg s-a conformat. După părerea lui, Culanul primise în ceafa o lovitură atât de măiestrit ţintită, deşi poate numai din întâmplare, de care uzează mai ales vânătorii de cai sălbatici, pentru a prinde de vii minunatele exemplare. Glonţul trebuie să fi atins vertebrele gâtului într-un punct deosebit de sensibil. Calul se prăbuşise imediat fulgerat, de parcă ar fi fost mort, în realitate fiind numai paralizat. Se aseamănă oricum procedeului pe care fachirii indieni sau egipteni, apăsând pe anumite locuri de ei ştiute ale corpului omului sau animalului, pentru a paraliza nervii şi ai face incapabili să reacţioneze.

Şi în regiunea corpului trebuie să existe un astfel de punct, care printr-o măiastră apăsare poate suprima temporar funcţiunile creierului.

Vânătorul german numeşte asta pierderea „elasticităţii” şi ştie din instinct că un astfel de animal atins în acest mod, trebuie legat cât mai repede, întrucât în câteva minute îşi poate reveni complet, Mica rană produsă cu această ocazie nu-i mai poate dăuna cine ştie cât.

Astfel, pentru Leonor lucrurile nu puteau arăta foarte rău, cu condiţia să nu fi încercat să sară de pe crupa calului sălbatic înainte ca acesta să-şi fi epuizat forţele. În afara cuţitului său de vânătoare, n-avea altă armă asupra sa, dar deocamdată nici nu era nevoie şi nici nu era cazul să facă uz. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi sărit de îndată la pământ.

Calul, fireşte, că în goana sa nebună încerca să-şi muşte călăreaţa, dar nu reuşea, dacă ar fi micşorat viteza pentru a-şi oferi mai multe şanse, în clipa următoare Leonor ar fi alunecat de pe spinarea fugarului, lăsând culanul în voia sorţii.

— Culanul nostru este probabil unul dintre cei mai rapizi, dar nici acesta nu poate alerga la nesfârşit, într-o oră va obosi şi atunci fie că vom putea merge, fie îl vom putea ajunge, fie că vom putea găsi chiar pe Leonor înainte, s-a pronunţat Green.

Aşa s-au mai scurs zece minute, o veşnicie întreagă pentru pasagerii blindatului. Urmele duceau direct înspre nord, dar despre culan nici o veste încă şi nici despre călăreaţă.

Deodată Georg, care supraveghea totul de la fereastră, a făcut semn ca Maximus să oprească.

Se întâmplase ceva cum nu se putea mai rău. Urmele armăsarului gonit se amestecau acum cu cele ale întregii herghelii. Aici înceta de fapt orice tentativă de urmărire, întrucât herghelia se divizase ceva mai încolo în grupuri şi grupuleţe, care porneau în toate părţile. Pe care să-l urmăreşti. Unde se află culanul care o purta pe Leonor în spinare?

Aici începetau chiar şi abilităţile uimitoare ale lui Georg. Era până la urmă numai un om. Poate că în nisip ar mai fi fost în stare să ia urma armăsarului, dar în iarba asta pipernicită pe solul uscat ce putea să facă?

Descumpăniţi, pasagerului autovehiculului s-au privit fară să spună un singur cuvânt. Un sfat preţios ar fi fost foarte necesar, dar cine să li-l dea?

Nu le rămânea decât să facă un ocol larg şi să spere că din întâmplare o vor putea întâlni pe Leonor, deşi şanse erau una la o sută de mii.

Trecuseră deja patru ore de când începuse vânătoarea asta

nenorocită. Acum măcar nici un singur culan nu se mai zărea la orizont. Peste câteva ore avea să se pogoare întunericul. Timpul se scursese zadarnic pentru ei şi înserarea a sosit aşa cum era de aşteptat. Reflectoarele cele mai puternice de care dispunea Maximus au fost puse în funcţiune şi s-a dat drumul sirenei la intervale regulate, pentru a-şi semnala prezenţa şi pe calea undelor sonore.

După fiecare claxonat disperat, automobilul era oprit pentru a fi sesizată o cât de mică tentativă de răspuns oarecare venit dinspre stepa întunecată. Zadarnic! Nici o voce omenească nu le răspundea…

Lui Georg îi venise rândul să rămână la volan, dar gândurile sale îi erau împrăştiate. Nu se putea aduna, deodată însă a auzit undeva în spatele său un scâncet ca de copil. Spre marea sa mirare, uitându-se în urmă l-a văzut pe Adam care-şi trăsese batista peste gură, stând ghemuit într-un colţ şi plângând ca un copil.

Inima lui Georg s-a strâns deodată de emoţia ce-l copleşise. Oricum şi el însuşi era îngrozit şi îngrijorat până peste poate, dar la vederea acestui omuleţ, al cărui caracter ferm începuse să-l cunoască, de al cărui curaj şi hotărâre avusese prilejul să se convingă, în fine, atitudinea acestui om în vârstă, un exemplu pentru mulţi, a devenit prea mult pentru el.

Dar numai cu câteva minute mai devreme, Adam mai stătea lângă el, alături pe scaunul din dreapta şoferului, căutând să pândească cu ochi de argus în stepa luminată doar de razele aştrilor nopţii, luna şi stelele.

Chiar şi nervii lui Georg aveau nevoie de câteva clipe de odihnă, altfel nu ar mai fi putut suporta tot acest stres.

— Liniştiţi-vă, vă rog, Mister Green. Avem să o găsim cu siguranţă pe Miss Leonor, o să vedeţi.

— Da, puteţi spune asta, dar sunt numai vorbe! a scâncit omul. Ce garanţie îmi puteţi oferi că nu se va întâmpla?

— Sigur, nu pot oferi nimic. Trebuie să sperăm în ajutorul providenţei. Şi de o fi să fie să n-o găsim, înseamnă că aşa i-a fost scris.

— Vă vine uşor s-o spuneţi! Dar… dar pentru mine a fost fata visurilor mele, cu care speram mereu să mă căsătoresc…

Georg nu şi-a putut crede urechilor.

— Voiaţi să vă căsătoriţi?

— Da, fireşte, să mă căsătoresc.

— Cu Miss Morris?

— Fireşte, cu cine alta?

Aşadar, Georg auzise cum nu se poate mai bine. Deodată i-a apărut în faţa ochilor tabloul în care zvelta, graţioasa, minunata fiinţă care era Leonor Morris, stând alături de acest pitic sofisticat şi scorojit, cu cilindrul lui verde gata să-i cadă de pe cap, un cap care nu mai avea demult nici un firicel de păr şi a simţit că un fior de groază şi repulsie îi străbate trupul.

Adam şi-a şters ochii. Şi-a căutat surogatul de pălărie, cilindrul cel verde, pe care şi l-a pus pe cap şi s-a ridicat în picioare suflându-şi cu putere nasul.

Se transformase într-o clipă în altcineva, ceremonios, cu totul altcum şi pe faţa lui cu nenumăratele sale încreţituri, a apărut zâmbetul său de bonom de întotdeauna.

— Vezi, dragul meu, a continuat el, încă de mică copilă am iubit-o pe Leonor a mea. Dar a avut ghinionul să-şi piardă mama în anii fragezi ai adolescenţei. De altă femeie, bătrânul Morris, ocupat cu alte probleme, n-a mai vrut să ştie. Aşa că altă mamă biata Leonor n-a mai avut.

Pe patul de moarte i-am promis prietenului meu Morris să am grijă de ea şi-mi voi ţine cuvântul orice s-ar întâmpla.

— Că vă veţi căsători cu Miss Morris?

— Nu, nu chiar aşa, ci că voi avea grijă de ea întotdeauna, dar cum altfel aş putea avea grijă de ea toată viaţa decât în simplul şi cel mai firesc mod, acela de a o face soţia mea!

Uşurarea pe care Georg a simţit-o a fost aproape fizică.

— Sunteţi deja logodiţi?

— Logodiţi! Nu, nu, nu-i nevoie de asta. Dar ne înţelegem atât de bine.

— Miss Leonor e de acord să se căsătorească cu dumneavoastră?

Adam a prizat puternic din tabac.

— Ei, ei, încă nu s-a ajuns la asta. Ştiţi, încă nu i-am făcut nici o propunere de felul ăsta..

— Acum Georg s-a simţit uşurat pe deplin.

Adam după ce şi-a curăţat din nou nasul, a continuat:

— Şi de ce nu m-ar accepta, la urma urmei? Eu nu sunt un om de o statură potrivită! Însă, vezi, după ce-mi iau cizmele cât de elegant apar. Nu sunt chiar atât de bătrân aşa cum par. Am doar şapte ani, Da, da dar desigur la pătrat. Asta face patruzeci de ani, o vârstă tocmai bună pentru un bărbat pentru a-şi întemeia

o familie. În plus, provin dintr-o familie bună şi veche. Ei, pentru că tatăl meu a făcut puşcărie...

— Puşcărie? a întrebat Georg îngrozit.

— Da. A fost condamnat pe viaţă pentru că şi-a otrăvit soţia, adică pe mama mea.

— Otrăvită!

— Da, otravă de şobolani.

— Glumiţi!

— Nu tocmai! Cu otrava de şobolani e cel mai bine. După zece ani de temniţă grea a murit în închisoare. Abia apoi cel mai bun prieten al tatălui meu a mărturisit pe patul de moarte că el a turnat mamei mele otrava de şobolani în cafea din pură gelozie, dar în acelaşi timp şi de frică. Întrucât înainte îi făcuse declaraţii de dragoste mamei mele. Din păcate, totul venise prea târziu. Tata murise, dar cel puţin numele meu a fost spălat de ruşine.

Acesta era conţinutul tragic al povestirii lui Adam Green şi în acelaşi timp cel mai lung discurs ţinut de către meşterul Green. Care să fi fost motivul însă că pe obrajii lui Georg au apărut dintr-o dată lacrimi?

— Nu, te rog nu plânge şi dumneata, domnule Hartung. Se vede că eşti un om de suflet, un om simţitor. Crezi într-un Dumnezeu.

— Fireşte, cred şi eu într-un Dumnezeu.

— L-ai văzut vreodată?

Georg l-a privit pe omuleţ uimit. Dar şi acesta întrebase pe un ton foarte natural, ba renunţase şi la nelipsitul lui dialect galez de până atunci.

— Vă rog, cu lucrurile astea nu glumiţi!

— Nu glumesc defel. Răspundeţi-mi, vă rog la întâmplare. L-aţi văzut vreodată pe Dumnezeu?

— Vă gândiţi la vreo viziune? Ei, bine, nu!

— Vreţi să-l vedeţi pe Dumnezeu? Aici!

Adam a luat unul dintre ciocane şi l-a lăsat să cadă la pământ.

— Ei, vedeţi, acesta-i Dumnezeu!

Fără să înţeleagă nimic, Georg s-a uitat la interlocutorul său, care dintr-o dată i-a apărut foarte serios şi ceremonios.

— Nu vă înţeleg!

— Nu înţelegeţi nimic? Chiar prin această afirmaţie v-aţi apropiat foarte mult de adevăr. De ce a căzut ciocanul ăsta, atunci când l-am lăsat din mână?

— Din cauza forţei gravitaţiei!

— Ce este asta, gravitaţie?

— O atracţie exercitată de către planeta Pământ.

— După legea care enunţă că un corp cu masă mai mare nu atrage întotdeauna unul cu o masă mai mică?

— Da. Da, stimate domn, dar de ce, de ce? Asta n-aş putea s-o spun, oricât mi-aş da silinţa.

— Chiar nu! E adevărat, nici nu om din lume n-ar putea să o spună. Şi chiar de ar poseda toată înţelepciunea din ceruri sau de pe pământ, aceea care este accesibilă omului, aici înţelepciunea lui se sfârşeşte. De ce o piatră cade pe pământ, nici măcar asta nu putem determina până la urmă. Aici intervine Dumnezeu. Dumnezeu înseamnă tot ceea ce nouă ne este inaccesibil, de neexplicat. De aceea este ilogic să te cerţi pe marginea problemei dacă există sau nu Dumnezeu. Ceea ce ţine lumea, universul acesta în funcţiune, e de neînţeles, de nepătruns.

Urmăriţi continuarea în broşura nr. 7

CUPRINS

CAP. XVI *GHEŢARII PLUTITORI*.....3

CAP. XVII *VÂNĂTOARE DE CAI SĂLBATICI*.....7

CAP. VIII *ADAM VREA SĂ SE ÎNSOARE*.....19

CUPRINS.....26

ÎN MÂINILE CAZACILOR

AJUNSA PRINTR-UN ACCIDENT DE VÂNATOARE PE CRUPA UNUI CAL SALBATIC, TÂNARA LEONOR STRABATE O PARTE DIN IMENSITATEA STEPEI ŞI NIMEREŞTE ÎN TABARA DE NOAPTE A PATRU CAZACI. E AMININTATA GRAV DE MILITARII CHEFLII ŞI SALVAREA VINE ODATA CU APARITIA LUI MAXI MUS.

PRIMEJDIOŞII AGRESORI ÎŞI GASESC SFÂRŞITUL ÎNTR-O SCURTA LUPTA, CU CARE PRILEJ BIZARUL ADAM GREEN ÎŞI PIERDE PICIORUL ... DE CAUCIUC !